

A „**Saving Energy...Saving Our Future**” nevet viselő, 5 ország 5 iskolájának részvételével futó Comenius projekt 2010. július 31-én ér véget. Gimnáziumunk diákjai és tanárai 4 országba tehettek látogatást az elmúlt két év során és számos élménnyel, tapasztalattal gazdagabban tértek haza. Bár a projekt záró-találkozójára ez év márciusában Máltán került sor, lehetőségünk nyílt arra, hogy két tanár tanulmányút keretében felkeressen egy partnerintézményt.

A törökországi Boluban található Izzet Baysal Középiskolára esett választásunk, hiszen ez volt az a partneriskola, ahol sem Járnecz Edina tanárnő, sem én nem vettem részt projektalkalmakon. 2008. novemberében Blasszauer János tanár úr kísért el 3 diákot az első találkozóhoz helyet adó városba.

A tanulmányútra 2010. július 6. és 13. között került sor. Izgalmunk nem ismert határokat, hiszen egyikünk sem járt azelőtt Törökországban és a török nyelv ismerete sem szerepelt palettánkon, bár az utazás megkezdése előtt lelkesen bújtuk a szakirodalmat. Hála török kollégáink vendégszeretetének és lelkesedésének, az egy hét alatt rengeteget tanultunk az ország történelméről, kultúrájáról és oktatási rendszeréről.

Törökország hatalmas és lenyűgöző. Isztambul népessége meghaladja Magyarországot. Az ország virágzik, lépten-nyomon építkezésekbe botlottunk. Az emberek nyitottak, barátságosak. Törökország történelme és a földjén valaha virágzott civilizációk sokasága zavarba ejtő. A teljesség igénye nélkül íme néhány élmény és emlék:

A kék szem mindenütt vigyáz rád. Számtalan változatban és formában van jelen a kultúrában. Mi is kaptunk egy szép példányt ajándékba, szeretnénk, ha szeptembertől minket is óvna a tanáriban.

Az imára hívó arab szavak valóban 5-ször szólalnak meg a minaretokban. A legextrémebb időpont a hajnali 5 óra. Találkoztunk egy valódi imámmal is. A mecsetek közül nekünk az Új Dzsámi tetszett a legjobban Isztambulban. Kevés volt az idegen és isteni a szőnyeg tapintása. A cipőjét mindenki saját zacskóban cipeli magával, úgy kell letépdésni őket, mint az ábécében a pékárunak szántat.

Mustafa Kemal Atatürk személyét még ma is nagy szeretet és tisztelet övezi. Az iskola minden termében ki van függesztve az arcképe és a fiatalokhoz intézett szavai, valamint minden közintézmény előtt áll szobra. Az ovisok, az iskolások is projekteket készítenek munkásságáról.

A török emberek sok olyan értéket ápolnak, amelyek nálunk manapság már idejétmúltak tűnhetnek. Az egyik legfontosabb a család tisztelete, a minden generáción átívelő tisztelet a szülők iránt. Sőt, a tanárok iránt is. Bárhol találkoztunk diákokkal, mindig tisztelettel és szeretettel szóltak jelenlegi és egykori tanárukhöz.

Az ételek közül a pálmát a szivar-alakú börek vitte el, ami egyfajta tésztaétel sajttal töltve. Mennyei. A legmeghökkenőbb ínycség, amit csak fényképezni bírtunk, a tengerparton árult langyos feketekagyló, amibe rizst is töltenek. Helyben fogyasztandó, citromlevet is préselnek rá. 10 ilyenből, az semmi. Brrr!!! A legkedvesebb utcai frissítő a szeletelt görögdiinnye, a legegészségesebb- szintén az utcán árult - pedig a hámozott, negyedelt uborka. Isztambulban a metró „jeton”-t (zsetont) kell venni, ez a menetjegy.

A legfinomabb bolui csoki még mindig a Bolci.

Írott formában most ennyi, szívesen folytatjuk a beszámolót szóban is, amikor találkozunk. Nézzétek meg a fotókat is!

Zieger Krisztina